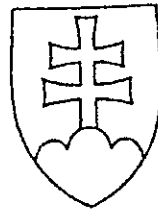

Príjmové vysielacie číslo 123456	
Číslo príjmu -3	2003
Číslo príjmu 2519	LO/RK

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **RK – systém s.r.o.** so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Brezová č. 488/10, zast. JUDr. Jozefom Malovcom, advokátom v Lučenci, Jokaiho č. 21, proti odporcom:

1. **Telekomunikačný úrad** Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Továrnska č. 2 a
2. **Rada pre vysielanie a retransmisii** so sídlom v Bratislave, Nám. SNP č. 12 konajúc o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu zo dňa 28. januára 2003 č. 15- LO/D-179/2003, takto

rozhodol:

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozhodnutie odporcu zo dňa 28. januára 2003 č. 15-LO/D-179/2003 pre nepreskúmateľnosť a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.
2. Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie proti odporcovi Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky **z a s t a v u j e**.
3. Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie:

Podaním ktoré bolo označené ako žaloba, žalobca žiadal zrušiť rozhodnutia odporcov s odôvodnením, že odporca v 1. rade vydal registráciu na KDS v prospech MIKOTEL s.r.o. v Liptovskom Mikuláši neoprávnene, pretože nezohľadnil vlastnícke vzťahy, nezohľadnil rozhodnutia súdov o vydaných predbežných opatreniach. Tvrdil, že ním vydané rozhodnutie bolo podkladom pre rozhodnutie odporcu. V 2. rade ktoré bolo v spore so zákonom pretože ten bol povinný ho prizvať do správneho konanie ako riadneho jeho účastníka, čo však neurobil, následkom čoho iba z médií sa dozvedel o jeho rozhodnutí, ktoré bolo v jeho neprospech.

Odporca v 1. rade navrhol zamietnuť opravný prostriedok navrhovateľa s odôvodnením, že ešte o veci právoplatne nerozhodol, konanie vo veci prerušil, preto je jeho nárok na súde uplatňovaný predčasne a po lehote.

Odporca v 2. rade navrhol zamietnuť nárok navrhovateľa s odôvodnením, že splnil všetky podmienky zákona č. 308/2000 Z.z. preto nebol povinný brať ho za účastníka konania a nebolo v tej súvislosti jeho povinnosťou zaoberať sa vlastníckymi vzťahmi medzi navrhovateľom a inými subjektami, aj keď o nich vedel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 OSP vec preskúmal v celom rozsahu.

Podľa ustanovenia § 246 ods. 2 písm. a) OSP, Najvyšší súd Slovenskej republiky je vecne príslušný na preskúvanie rozhodnutí a postupov ústredných orgánov štátnej správy, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Odporca v 1 rade nie je ústredným štátnej správy a osobitný zákon podľa ktorého pri rozhodovaní postupuje neosobitný zákon podľa ktorého pri rozhodovaní postupuje nezakladá vecnú príslušnosť Najvyššieho súdu na rozhodovanie.

Okrem toho, čo navrhovateľ sám uviedol, v správnom konaní u odporcu v 1. rade bolo konanie prerušené a do dňa rozhodnutia súdu nebolo vydané žiadne právoplatné správne rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť nebola naplnená ani ďalšia zákonná podmienka možnosti preskúmať rozhodnutie odporcu v 1. rade, s ohľadom na ustanovenie § 244 ods. 3 OSP, keď nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia.

Tieto skutočnosti odôvodňovali postup súdu na zastavenie konania tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia bez toho, aby súd sa zaoberal ďalšími namietanými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom voči odporcovi v 1. rade.

Inak súd posúdil situáciu vo vzťahu k odporcovi v 2. rade.

Nebolo sporným, že odporca v 2. rade rozhodol o registrácii retransmízie č. TKR/219 spoločnosti MIKOTEL s.r.o. v Liptovskom Mikuláši dňa 28. januára 2003 v správnom konaní vedenom pod č. 15-LO/D-179/2003.

Nebolo sporným ani to, že účastníkom tohto konania nebol navrhovateľ ale len spoločnosť MIKOTEL s.r.o.

Práve uvedená skutočnosť bola zásadou pre posúdenie danej veci, či navrhovateľ mal byť účastníkom správneho konania alebo nie.

Vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu navrhovateľa odporca v 2. rade výslovne uviedol, že bol v správnom konaní vo vzťahu k spoločnosti MIKOTEL s.r.o. dostatočne oboznámený so skutkovým stavom, mal informáciu o sporných vlastníckych vzťahoch k sporným KDS, ale tieto nebral do úvahy pri rozhodovaní, pretože nebol oprávnený skúmať vlastnícke vzťahy nad rámec zákona č. 308/2000 Z.z.

Z uvedeného vyplýva, že odporca v 2. rade vedel, že navrhovateľ vedie súdny spor o vlastnícke vzťahy, ktoré mohli mať následne vplyv na jeho rozhodnutie, vedel takisto o prerušenom správnom konaní u odporcu v 1. rade ktorý s vecou súvisel a ktorým mohol mať tiež značný vplyv na konečné jeho rozhodnutie.

Hmotnoprávnym predpisom ktorým sa riadil odporca v 2. rade v danom prípade bol zákon č. 308/2000 Z.z.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 2 tohto zákona, jednými z náležitostí žiadosti o registráciu retransmísií je aj čestné prehlásenie žiadateľa, že všetky údaje sú pravdivé a že doklady priložené sú aktuálne a úplné.

Z hľadiska formálneho boli splnené náležitosti uvedeného zákona zo strany žiadateľa.

Procesným zákonom ktorým sa riadi správne konanie u odporcu v 2. rade je zákon č. 71/1967 Zb.

Z ustanovenia § 3 ods. 4 tohto zákona vyplýva, že správny orgán musí vychádzať zo spoľahlivo skutkového stavu.

Zisťovanie skutkového stavu v správnom konaní sa nemôže viesť len na základe formálnych podaní, ale toto musí viesť aj sám správny orgán, v záujme objektivity a správneho rozhodnutia. To súčasne znamená, že správny orgán je povinný skúmať aj rozsah účastníkov správneho konania, pretože ustanovenie § 14 tohto zákona výslovne uvádza, na čo sám odporca v 2. rade aj poukázal, že účastníkom správneho konania nie je len ten o ktorých právach a povinnostiach má byť jednané, ale aj ten koho práva môžu byť rozhodnutím dotknuté.

Táto zásada je plne v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá bola premietnutá aj do ustanovenia § 244 ods. 3 OSP podľa ktorého, predmetom preskúmávania rozhodnutí správnych orgánov sú aj také rozhodnutia ktorými mohli byť práva a právom chránené záujmy dotknuté.

Pre posúdenie toho či subjekt ktorý sa domáha postavenia účastníka v správnom konaní postačí len predpoklad existencie jeho práv, teda nie skutočná existencia takýchto práv.

V danom prípade mal preto správny orgán skúmať, či podmienky hmotnoprávneho predpisu uvedené v ustanovení § 57 ods. 2 boli splnené v plnom rozsahu. Odporca v 2. rade mal tvrdené skutočnosti overiť predovšetkým z toho dôvodu, že vedel o tom, že navrhovateľ vedie súdne a správne konanie na vec sa vzťahujúce, s následným hmotnoprávnym dopadom na rozhodnutie vo veci.

Odporca v 2. rade mohol vo veci vykonávať aj iné potrebné dokazovanie (§34 zákona č. 71/1967 Zb.), v prípade potreby mohol konanie vo veci prerušiť (§ 29 tohto istého zákona), alebo vykonať iné potrebné úkony na vec sa vzťahujúce.

Len na základe "úplne zisteného skutkového stavu", teda aj vypočítaním navrhovateľa, by mohol odporca v 2. rade konštatovať, či účastník konania v prospech ktorého rozhodol mu predložil úplné, aktuálne a pravdivé údaje. Mohol by posúdiť rozhodujúce skutočnosti svedčiace pre procesné postavenie navrhovateľa po skončení súdneho a iného správneho konania a teda, či navrhovateľovi prislúcha postavenie účastníka správneho konania, pretože také právo mu vzniká zo zákonnej podmienky, že príslušným rozhodnutím by bolo dotknuté, alebo mohlo by byť dotknuté jeho právo rozhodnutím správneho orgánu.

Takéto dokazovanie však odporca nevykonal, v dôsledku čoho vyvodil záver, ktorý nemohol plne potvrdiť zákonnosť jeho rozhodnutia, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho rozhodnutie pre nepreskúmateľnosť zrušil, postupujúc podľa ustanovenia § 250 ods. 1 OSP a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Navrhovateľ podaným opravným prostriedkom trovy konania nežiadal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 23. októbra 2003

Za správnosť vyhotovenia:

Manimicova